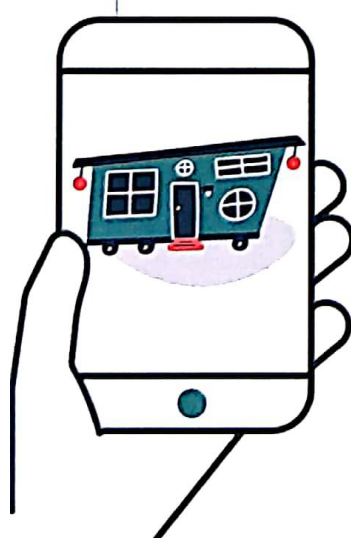

Iris Schlagwein (34) zei een **koophuis, een baan en een vaste relatie vaarwel** voor een jarenlange ontdekkingsreis als moderne nomade. Begin dit jaar betrok ze weliswaar een stacaravan, maar minimalistisch en vrij leeft ze nog steeds.

📷 Nina Olivari fotografie

Iris Schlagwein

“Als ik een handvol afspraken per week heb, dan is het veel. Meer *zijn* en minder *doen*, dat levert een lichter leven op dan de zaken alsmaar op wilskracht proberen te forceren. Voel ik me moe, dan ga ik even liggen. Is het lekker weer, dan ga ik naar buiten. Heb ik een leuke ontmoeting, dan laat ik me meevoeren door het avontuur.

Drie crises heb ik nodig gehad om te komen waar ik nu ben. De dood van mijn vader op mijn veertiende, tien jaar later een superzware hernia en weer vijf later het pijnlijke besef dat ik mijn veilige huisje-boompje-beestje bestaan niet meer wilde. Vier jaar lang zwierf ik van oppashuis naar oppashuis, een stuk of vijftig bij elkaar. In het begin moest ik die huizen nog weleens zoeken,

“Meer *zijn* en minder *doen*”

maar gaandeweg kwamen er steeds meer aanvragen binnen. Op het laatst zat ik zes, zeven maanden vooruit volgeboekt. Ik kwam rond van zo'n 550 euro per maand. Dat verdiende ik met een bijbaan hier en daar, maar ook steeds meer met schrijven, spreken en coachen. Want wat bleek? Mijn levensstijl wekte interesse. In 2018 publiceerde ik mijn eerste boek, 'Thuis zonder Huis'. Onlangs volgde mijn tweede: 'Vlieg Vrij'. En er komt een derde aan, want tijdens een verblijf in India begin dit

jaar zag ik een trilogie voor me. Verder geef ik lezingen en begeleid ik anderen als transformatiecoach. Ondertussen kwam eind vorig jaar het besef: bandeloze vrijheid zonder einddatum is uiteindelijk ook weer beperkend, want ik woei met alle winden mee en was me ontworteld gaan voelen. Net toen het afgelopen maart serieus begon te worden met corona betrok ik een stacaravan in mijn geboortedorp Noordwijk. Mijn zus en mijn moeder wonen op fietsafstand, mijn blote voeten voelen dagelijks duinzand, ik zwem regelmatig in zee en ik eet uit eigen moestuin. Ik voel me nog steeds vrij van druk of verwachtingen. Ik *lééf*, en dat is een wonder.”
irisschlagwein.nl